

Redactat de **NICU STEJEREL.**
Redacția **ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.**
Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Paști!

Cristos a înviat!

Să lăsăm azi politica
Și tot lucrul de nimica,
Se dăm fraților iertare,
Și celor slabi îndreptare,
Să ne rugăm ne'ncetat:
Că Christos a înviat!

O, Isuse! O, prea dulce!
Care-ai suferit pe cruce
Și-ai murit — și-ai înviat
Și la cer te-ai îndălțat;
Dă din darul tău ceresc
Și neamului românesc!

O, Isuse! Impărate!
Care ești sfânt în dreptate,
Care ești plin de iubire
Și de cerească mărire;
Indreaptă-ne la bun sfat,
In ziua ce-ai înviat!

O, Isuse! O, prea bune!
Noi prin rugi n-n-și putem spune,
Cât răbdăm și suferim!...
Dar tu vezi cum ne trudim:
Si-n luptă ne va-ajuta
Sfântă învierea Ta!!

Nicu Ștejărel.

Cucu la Vârșeț.

Cântă Cucu în pădure,
 Cucu cel cu pene sură,
 Și după ce a cântat
 Pe la sate a zburat.
 Dela sate la oraș
 La un frumos papricaș
 Ce au mâncat cu lăcomie
 Oameni fără de omenie.
 — «Ce ospăț, ce papricaș,
 Ce s'a lucrat la oraș?»
 S'a ținut o conferință
 Unde-au mers oameni de știință
 Notarăși, chineji vestiți,
 De pe la sate poftiți.
 Ba a fost și fibireul
 Ca să'ncheie tãmbălăul.
 Or mai fost și renegați
 Ne poftiți și ne chemați.
 În Vârșeț la târg de țară
 Mulți oameni se adunară.
 — «Ce să fie, ce să fie?»
 Întrebau cei de-omenie
 Cari treceau și târguiau
 Și de tãmbălău rideau.
 Când de-odată iată vine
 Un dobitoc ca un câne
 Și se uită încruntat
 La cei ce saū adunat,
 Și vorbeau c'un domnișor
 Român bun, din satul lor.
 Il întrebau de sănătate.....
 Cum a duș-o 'n s'ără'nitate?...

Ori totul a isprăvit
 De acasă a venit?...
 Dar cânele se rîngește
 Și din gură măraiește:
 — «No, ce stați și agitați
 Și poporul fermecați?...
 Las' poporul după noi
 Ca să-l scoatem din nevoi,
 Noi îl ducem la lumină
 Să se curețe de tină!»
 — »Voi? răspunde domnișorul
 Voi, chiar cufundați poporul;
 Voi nu-l duceți la lumină,
 Ci-l chiar cufundați în tină!»
 Cãnele cam rușinat
 A plecat și ne-a lăsat.
 Dar abia unul se duce,
 Altul vine să ne-apuce,
 S'apropie și ciulește
 Și ascultă ce se vorbește,
 Apoi turbat se răstește
 Cãtre domnișor grăiește
 (Dar nici de cât românește):
 — »Pentru ce agiți poporul?...
 Griji, că te iau cu toporul!«...
 Și-a mai vorbit câte toate
 Pe cari Cucu nu le poate
 Să le cânte românește,
 Căci să rosteau prea cănește!
 — »Eu, — răspunde domnișorul,
 Eu, aici, n'agit poporul.

Ci tu, sărmană osândă,
Tu, ce stai p'aici la pândă!

Dar sosește fibirăul
Cu Stoianovici baronul,
Și strigă 'n toată privința,
Că să 'ncepe conferința.
Baronul să năcăjește
Și programu-și descâlcește
Ungurește și nemțește,
Mai apoi și românește.
S'a lăudat baronul nost,
C'a făcut la mulți de rost.
Poporul știe mai multe,
Deci n'a vrut nici să-l asculte,
Numai — un »clătit« — plin de toane
Striga: »Să străiești baroane!«

Baronul se frământa
Și către popor zicea:
— »Când aveți vr'o lipsă mare
Veniți la mine ori care,
Căci cu cât pot vă ajut
Fie lucru cât de mult.
Ști tu bine măi române,
Că io-s de-o lege cu tine...
Numai una 'mi pare rău,
Că Români nu mă vreul«

Românașii de colea
Incă-i cântau cânteca:
— »Nu te vrem, că ne-ai lăsat
Și cu Kossuth ai pactat!
Noi yrem »yot universal«
Ori vă dăm pe toți de mall
Dorim »yot universal«

Și program național!«...
Baronul de zăpăcit
Nu mai zicea chiar nimic!

După ce s'a săturat
Și Cucu de ascultat,
S'a lăut și a zburat
Până la Coștei în sat.
Că Coșteiu a fost lăudat
L'alegeri de deputat.
Dar acumă s'or aflat
Vr'o câțiva oameni din sat,
Cari s'au dus, s'au furișat
Și papricaș au mâncat.
Și au beut și niște bere,
Că la alegeri așa mere...!

Dacă mâncarea vă place,
N'are nime ce vă face:
Mâncati, beți, dar la votat
Să fiți cu suflet curat,
Că de nu țineți dreptatea!
Să vă mănțe strinătatea!

Cuculeț dela Vârșeț.

Minte de copil.

- Bagă de seamă Nicule, că te vede
bunica din cer.
— Ba nu mă vede,
— De ce?
— Fiindcă și-a uitat ochelarii aici!

Hora țărănilor.

Frunză verde mugurei,
Bade ochisorii tăi
Joacă lacrimile 'n ei,
Ca roua pe ghiocci;
Bădiță genele tale
Stau lacrimile pe ele,
Ca roua pe vioarele.

Frunză verde de piper
Câte stele sunt pe cer,
Toate pân' la ziua per,
Numai cea de lângă soare;
Știe a mea supărare
Și steaua de lângă lună
Știe a mea voie bună.

Frunză verde vioarele,
Mi-am auzit vorbe rele

Dela prietinile mele,
Chiar de zic tot rău de mine,
De-a-le Dumnezeu tot bine.

Frunză verde, foi de mac,
Omul, care-i supărat
Nă trebuie judecat,
Că la Dumnezeu e yamă
Sufletul lui își dă seamă.

Frunză verde din rozor,
De-aș putea bade o să sbor,
Pe-o aripioară de nor
Să sbor pân' la dumneata
Să văd cum ți-e inima,
Mai iubești mă ori bă.

Frunză verde și o alună,
Am ieșit sara la lună
Și am iubit ca o nebună,
Și am ieșit sara la stele,
Și am iubit cu dor și jele,
Amar de zilele mele.

Frunză verde tătăiță,
Când treci bade-o pe uliță,
Uită-te drept în portiță,
Că stă dragostea mea scrisă,
Și-ți fă ochisorii roată
Și te uită și pe poartă,
Că-i scrisă dragostea toată.
Stai badiță și nu trece,
Sai șanțul și le cetește,
Cetește-le încetisor,
Să-ți treacă bade-o de dor.

Frunză verde mărăcină,
Când trec badiță o la tine,
Plânge inimioara 'n mine,
Și nu plânge cum se plânge,
Ci varsă lacrimi de sânge.

Frunză verde iarbă lungă,
Toate plugurile umblă,
Al badii zace la umbră,
Și tînjala-i sub părete,
Boii pasc la iarbă verde,
Jugu'n iarbă'n grădiniță
Și badea'n sat la mândruță.

Badea doarme odihnește,
La plug nici că se gîndește;
Scoală bade-o nu dormi,
Că-i vremea de plugărit;
Scoală prinde boii 'n jug
Și te du bade-o la plug.

Frunză verde și una
Nu gîndi bade-o așa,
Că cerniță voi umbla.
Eu m'am spălat cu o floare.

Pe tîni inima te doare,
Că iubesti numa o putoare.

Frunză verde iarbă neagră,
Plânge-mă măicuță dragă,
C'ai gîndit, că-i numa-o șagă.
Plânge-mă măicuță bună,
C'ai gîndit, că-i numai glumă,
Plânge-mă măicuță dulce,
C'ai gîndit, că nu m'oi duce.

Frunză verde viorea,
Am avut o cărărea
La badea 'n poartă ducca;
Dușmanii că m'o aflat,
Cărarușa mi-au stricat,
Dară Dumnezeu cel sfînt
Va da o ploaie cu vînt
Și mi-o va aduce 'n rînd.

Frunză verde alunca,
De când a picat ghindea,
Tot la tine-mi stă mintea;
De când a picat jărul,
Tot la tine-mi stă gîndul.
Nu știu Doamne ce să fac,
De dorul mîndrei să scap.

Frunză verde, grâu mărunt,
Nu pot bade-o să te uit,
Că cu gîndul te-ai uita,
Nu te uită inima.

Frunză verde trei copace,
De m'aș putea bade-o face
Floare albă 'n călea ta,
Să vad cum ți-e inima,
Mai gîndești la mine ori ba,
Căci drag mie nu mi-ai fost,
Ci te-am purtat că pe un prost.

Frunză verde alămăe,
Nu știu bade-o ce ți-e ție.
Spune-mi bade ce gîndești

Dela față te topești,
Spune-mi bade-o ce ți-e gândul
De-ți e fața ca pământul.

Frunză verde din grădină,
Doamne ce am la inimă,
Că tot plânge și suspină,
Plânge, Doamne, cu amar,
Că iubirea-i înzadar.

Frunză verde perisor,
Măi badițo badișor,
La mini dor la tine dor:
Cu două doruri nebune
Nu știu cum trăim pe lume.

Frunză verde de trifoi,
Este o fată 'n sat la noi,
De-i cu ochii ca la boi,
Sprâncenele ca la vaci,
Nu știu badeo cum o plăci.

Floare dalbă din pahar,
Bată-te crucea amar,
Credeam că te-am isprăvit,
Tu mai tare te-ai lungit.
Doamne cât de mult aș da
Amarul să-l pot scurta.

Frunză verde iasomie,
M'am bucurat la moșie,
Mi-am luat trudă și urgie,
M'am uitat la mare neam,
Și dragoste 'n lume n'am.

Frunză verde dintr'o mie,
De-ar fi lumea de hârtie,
Laș da foc într'o mânie,
C'alt fel nu-i bună de trai
Fără tot de chin și vai.

Frunză verde mândră floare,
Maică inima mă doare

Și tu nu-mi dai vindecare,
Ci tot zici, că satu-i mare.
Vai măicuță draga mea,
Nu pricepi tu ce-i asta,
Pe cer încă s stele multe
Și mai mari și mai mărunte,
Dar cât is de luminoase,
Nu-s ca badii de frumoase.

Frunză verde de pe fagi,
S'au avut doi copii dragi,
Dar dușmanii i-o aflat
Curând i-a despreunat,
Cine-a despărțit doi dragi,
Mânce-i corbii carnea 'n fagi,
Oasele pe sub copaci.

Frunză verde lemn pârilit,
Cu drag badeo ne-am iubit,
Cu jale ne-am despărțit.
Cine pe noi ne-a 'nvrajbit,
N'ar avea loc în pământ,
Nici cruce la momânt,
Nici cuie la copârșeu,
Nici parte de Dumnezeu.

Frunză verde de năiele,
Trimito-mi badițo jale
Pe două-trei vioarele,
Că eu încă-ți trimit dor,
Trei garoafe din ogor,
Să le pui în pălărie,
Să știi că ți-s dragă ție.

Frunză verde crastavete,
De-ar iubi badița zece,
De dorul meu tot nu-i trece,
De-ar iubi badea o sută,
Că de mine tot nu-și uită.

Frunză verde foi de vic,
Spune-mi badeo numai mie,
Mai ai vre-o mândră ca mine?
Spune-mi badeo zău așa,
Mai ai vre-o mândră Ana?

Că de ai alta mai dragă,
Eu mă pui și zac bolnavă.

Frunză verde de cucută,
Nu-i bună dragostea multă,
Că eu prea mult o am purtat,
De dorul ei m'am uscat.

Măi badiță badeo zău,
De te-ăș găsi nu știu eu,
În pădure pe dăbravă,
Te-ăș culege ca pe o fragă,
Că ți-am fost badiț-o dragă,
Și ca pe un măr pădureț,
Că mi-ai fost badeo iubet.

Plângă inimuța mea
Până te-i face-o vâlcea,
Plângă sufletelul meu
Până te-i face părău,
De la poarta badii meu,
Când va eși să se spele,
Să-l ajungă dor și jele;
Când s'a șterge pe ștergar,
Să plângă cu greu amar.

Cine nu știe cânta,
N'are la ce s'apucă;
Cine nu-i mâncat de rele
N'are la ce cânta jele,
Să mă lasă să cânt eu,
Că-s mâncată de mult rău.

Inimă scaldată-n sânge
N'ai în lume cui te plânge,
Inimă frântă-n durere
N'ai în lume mângâiere,
Făr să-ți auzi vorbe rele.

Măi badițo badișor
De-ai da la lume ocol,
De-ai umbla lumea-mprejur,
Să te-ntorci și să-ți dai ocol.

Că tot nu ți-i căpăta
Draguță pe voia ta.

Ia-ți badeo o mândruțiță
Să-ți fie fală badiță
Când mergi cu ea pe uliță,
Că mândra ta ca o floare,
Punē capul pe spinare
Și de-abia merge pe cale.

Iubește badeo iubește,
Iubește nu frunzări,
Nu uita jalea mândri
Jalea mândri din portiță
Când a plâns din inimuță
Când a-ți dat mână cu mână
Și-ai zis sănătate bună.

La trupinuță de soc
Hai badeo să facem foc,
Ca să coacem patru ouă,
Și să mâncăm unul două,
Să-ncepem dragoste nouă
Și să n'o lăsăm uitată
Dragostea noastră de-odată.

Lasă, lasă badea meu
Că-ți va părea ție rău
Când mi-i vedea cu-n voinic
Doar ție fi ciudă vre-un pic!

Măi badițo badișor
Eu cū dor și tu cū dor
Vezi că nu trăim ușor,
Haida să le-mpreunăm,
Dragostea să n'o uităm

Măi badiță badișor
Eși în uliță la poartă
Și-ți fă ochișorii roată,
De te uită-n lumea toată,
Și de-ți vei găsi ca mine
Dumnezeu să nu-mi dea bine
De va fi de seama nica.
Dumnezeu bine na-mi dea.

Badeo la inima mea
Este un râu și-o fântâna
Cu atâta am noroc,
Căi apa chiar ia bun loc
De potolește-al meu foc,
Focul dela inimuță,
Că mă arde rău bădiță.

Măi bădițo și-al meu drag,
Când mergi vara la vânat,
Uită-te să vezi un brad
Numai ca tine de înalt
Taie din brad o felie
De-mi fă bade-o furcă mie:
Când îmi va fi dor de tine,
Să strâng furca lângă mine,
Când îmi va fi dor și jele
S'o strâng în brațele mele,
Când m'ajunge dor și foc,
Să iau furca și să torc.

Toate nătânțoacele
Și-au ales noroacele
Numai eu pui de boboc
N'avui parte de noroc.

Bate-mă Doamne să zac,
Intr'o grădină cu mac,
Badea să-mi fie la cap.
Bate-mă Doamne să mor,
In grădină lângă-un pom,
Lâng-un smochin cu smochin
Cu bădiță lângă mine.

Am un foc la inimioară
De nu-l stâmpără o țară,
Și nici ploaia dintr'o vară;
Arde focul de mă frige
Și nime nu-l poate stânge
Făr inima, când îmi plânge,
Și bădița, când mă strânge.

Bădițo de jalea ta,
Mă topesc ca cânepa,
Ca cânepa n topitoare,
Ca roua la sfântul soare.

Bădițo de dor de tine
Zac în pat și nu mi-e bine,
Și nimica nu mă doare
Făr mă usc de pe picioare.

De Ana Ilie Beștă, Olt-Săcădate.

Intre prietene.

Prietina I.: Apoi, nu te înțeleg, de
voiești să te desparți de sotul tău?

Prietina II.: Când m'am măritat du
dinsul, mi-a jurat, că va muri pentru mi
și pân'acum n'a făcut-o.

Zestrea — în lună.

Ionică: Domnule notar, d-ta vei călăt
ri cu sora mea în lună — după cununie?

— »Pentru ce, dragă Ionică?»

Ionică: Fiindcă Tata a zis, că zestre
surorii mele e în lună.

După portretare.

Hoțul (după ce nu s'a putut dovedi
nimic, că el a furat ceasul, judecătoria îl e
berează. El merge drept la avocatul său s
întreabă): Și d-ta crezi într'adevăr c'ân
am furat ceasul?

Bietul sărac...

Cerșitorul: Faceți-vă milă și g
mană.

Domnul: Crede moștele că n'am măr
la mine. Am numai o hârtie de 100 de
roane.

Cerșitorul: Ți-o schimb bucuros...

Vicleană.

Cucioana: Astă noapte m'am visat
d-ta d-le Doctor.

Doctorul: Cel puțin ați visat ceva f
mos, nu-i așa?

Cucioana: Foarte frumos! O păreche
cercei de diamante.